

РЕШЕНИЕ

№ 19877

гр. София, 14.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5685** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. Г. С. от [населено място], депозирана от процесуалния ѝ представител адв. Н. Г. от ПАК с приложено пълномощно, срещу Решение №2114 от 07.05.2024 г., постановено по АНД №1212/2024 г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав, с което е потвърден ЕФНГ Серия К, №6218374/14.07.2022 г., издаден от СДВР. С последния ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че въззивният съд не е извършил преценка на всички доказателства по делото. Счита, че е нарушена процедурата, разписана в чл.186, ал.4 ЗДвП и без основание е определен като субект на административнонаказателната отговорност ползвателя на МПС. На следващо място твърди, че е лишена от възможността да посочи друго лице като водач на автомобила в предвидения срок от 14 дни. Счита, че от представената снимка от устройството не може да бъде установен типа на техническото средство, неговото местоположение, както и времето – дата и час за извършеното нарушение. Моли решението на СРС да бъде отменено.

Ответникът, СДВР, в представен писмен отговор от процесуалния представител юрисконсулт В. П., оспорва касационната жалба с подробни доводи за нейната

неоснователност. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора, като несъответно на прадмате и сложността на делото.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба Серия К №6218374/14.07.2022 г., издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.2, т.3 от Закона за движение по пътищата на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че на дата 14.07.2022 г. в 13:18 часа в [населено място], по ул. Околовръстен път, срещу №467, с посока на движение от бул. Ц. шосе към бул. Б. шосе, с автоматизирано техническо средство АТСС ARH CAM S1 е установено, че товарен автомобил А. КУ 3 с рег. [рег.номер на МПС] , се движи със 111 км/ч при ограничение от 90 км/ч за извън населено място, респ. превишение на скоростта от 21 км/ч. Собственик на МПС е ЮЛ Порше Лизинг БГ ЕООД, а като ползвател е посочена именно жалбоподателката С.. Спазена е процедурата по чл.186 ал.4 ЗДвП, като с оглед спецификата на взаимоотношенията между това ЮЛ собственик и жалбоподателката, тя е посочена в свидетелството за регистрация като ползвател на автомобила, респективно правилно ЕФ е връчен на същата. Районният съд е приел, че съответното техническо средство, с което е установено нарушението е с издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. При така установеното СРС е приел, че нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, поради което правилно на извършителя е наложено административно наказание в законовопредвидения фиксиран размер. По тези съображения, подробно мотивирани в решението, СРС е потвърдил обжалвания ЕФНГ.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС подробни мотиви.

Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Ал.2 на същата разпоредба предвижда, че когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице,

предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая в производството безспорно е установено, че собственик на процесното МПС е ЮЛ Порше Лизинг БГ ЕООД, а лицето К. Г. С. е посочена именно като ползвател. Същата е имала процесуалната възможност в 14-дневен срок от получаването му /съгласно чл.189, ал.5 от ЗДвП/ да посочи друго лице, на което е предоставила управлението на превозното средство към момента на извършване на нарушението, като няма данни да се е възползвала от тази възможност. Това е достатъчно, за да се приеме, че правилно именно тя е санкционирана за това нарушение.

Неоснователно е направеното възражение за липса на доказателства за валидно връчване на електронния фиш. Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл.188, ал.1 или 2 по един от начините по чл. 186а ЗДвП. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В случая видно от представената преписка, електронният фиш е връчен от длъжностно лице, осъществяващо функции по контрол, съгласно представената разписка. В допълнение следва да се посочи също, че съгласно ал.6 на чл.186а за връчен се счита и електронен фиш, глобата или имуществената санкция по които са заплатени, като датата на връчване се счита датата на плащането. В този смисъл, неоснователно е направеното възражение за липса на валидно връчване.

Правилно в решението на районния съд се приема, че са налице всички реквизити на електронния фиш по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП. В електронния фиш са посочени мястото на нарушението, посоката на движение, процесният автомобил, разрешената скорост, скоростта на движение на МПС, автоматизираното техническо средство, с което е установено нарушението и извършителят, което дава в достатъчна степен яснота за жалбоподателя, за това къде точно е констатираното описаното в електронния фиш административно нарушение, средството, с което е установено и МПС, с което е извършено. Като задължителен реквизит е предвидена датата на извършване на нарушението, а не датата на издаване на електронния фиш. С оглед на това непосочването на дата на издаване на електронния фиш, след като се установи, че в ЕФНГ е посочен задължителния реквизит дата на извършване на нарушението – 14.07.2022 г., не представлява порок при издаването му. Ето защо настоящата съдебна инстанция приема направените твърдения за липса на подробно описание на нарушението за неоснователни.

Съдът преценява валидността на електронния фиш съобразно всички факти и обстоятелства по делото. С оглед на това СРС е взел предвид приложения по делото протокол по чл.10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. при постановяване на решението си. В същия е обозначен началният час на работа – 12:00, крайният час – 14:00, както следва от правилата на подзаконовия нормативен акт. Също така са записани номерът на първото статично изображение и номерът на последното статично изображение. В конкретния документ не са маркирани началото и края на контролирания участък, като в случая режима на измерване е бил стационарен, както е посочено в протокола. Правилото на чл.10, ал.2 от Наредба №8121з-532 урежда случаите, при които контролът е осъществяван във време на движение с мобилно

АТТС, като при такова положение е необходимо да се отбелязват началото и краят на контролирания участък. Съобразно това се прави извод, че при осъществен контрол в стационарен режим не е предвидено задължение за посочване на твърдяните обстоятелства. Ето защо съдът приема за неоснователни наведените доводи относно липсата на установени елементи от обективна страна на нарушението, като приема за правилен извода на районния съд за безспорно установено нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

Неоснователно се явява и възражението, свързано с представената снимка от разположението на АТСС по чл.10, ал.3 от Наредба №8121з-532/2015 г. Въпросната разпоредба изисква съпровождане на протокола за използване на АТСС със снимка от разположението на уреда, каквато в случая е приложена по делото, без да въвежда конкретни изисквания към същата.

Настоящият съдебен състав намира, че правилно въззивният съд е приел, че в процесния случай правилото на чл. 28 ЗАНН е неприложимо. За да се квалифицира едно нарушение като маловажен случай, е необходимо да са налице предвидените в §1, т.4 от ДП на ЗАНН предпоставки. В конкретния случай не са ангажирани доказателства, които да обуславят по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2114 от 07.05.2024 г., постановено по АНД №1212/2024 г. по описа на СРС, НО, 121-ви състав.

ОСЪЖДА К. Г. С. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.